

[Finansministeren.]

vide den generelle påstand om den offentlige sektors lønføring. Jeg kan her henvise til den udførlige dokumentation af det misvisende i forslagsstillernes talmateriale.

Under en gennemgang af de tre hovedområder, der omfattedes af forslagsstillernes kritik, nævnte jeg imidlertid, at der på nogle enkeltområder kunne tales om en vis statslig lønføring. Som eksempler fremdrog jeg for det første, at det altid har haft bred tilslutning i folketinget, at statens lønninger til ikke-faglærte arbejdere ligger noget højere end dem, der betales af de ringest lønnende arbejdsgivere. Dernæst nævnte jeg, at da Dansk Arbejdsgiverforening og LO i 1973 indførte ligeløn på deres område, gjorde det offentlige det også for rengøringsassistenter m. fl., hvor det offentlige ikke i forvejen havde ligeløn. Lønnen til rengøringsassistenter m. fl. kom til at svare til, hvad hovedparten af de statsansatte ikke-faglærte mænd fik. Som nævnt dengang viste det sig imidlertid, at ligelønnen endnu ikke er slået helt igennem på det private arbejdsmarked. Staten er derfor i en vis forstand lønførende, eftersom alle rengøringsassistenter i det offentlige lønnes nogenlunde på linje med privat ansatte mandlige rengøringsassistenter.

Som et tredje eksempel fra forslagsstillernes materiale nævnte jeg kontorlønningerne. Også her kunne jeg tilbagevise den talmæssige fremstilling, forslagsstillerne havde givet. Jeg føjede imidlertid til, at jeg var opmærksom på, at i det omfang elementært og meget rutinepræget arbejde på kontorområdet udføres af assistentlønnet personale, vil lønniveauet i staten ligge noget højere end i det private erhverv.

Den lønføring, der kan siges at være tale om på de to førstnævnte områder, har således en begrundelse, som bevirker, at finansministeriet ikke har fundet anledning til at søge den fjernet som led i overenskomstforhandlingerne i den offentlige sektor. For så vidt angår lønfastsættelsen for elementært og meget rutinepræget kontorarbejde, har finansministeriet stillet ændringsforslag i forbindelse med forhandlingerne om overenskomstfornyelsen på området.

Der kan være grund til at fremhæve, at forhandlingerne overalt føres inden for de rammer, der er indeholdt i folketingets indkomstpoltiske beslutning af 20. august 1976. Dette vil påvirke mulighederne for i enhver af de overenskomster, der skal fornyes, at ændre bestemmelser, der ud fra lønpolitiske eller admi-

nistrative hensyn har en for staten mindre tilfredsstillende udformning.

Af *Maisted* (FP) til finansministeren (4/4 77):

»Med hvilken begrundelse opretholder man en taktregulering for offentligt ansatte, når finansministeren har angivet, at lønglidningen på det private arbejdsmarked bliver 0,3 pct.?«

(Spm. nr. 101).

Begrundelse.

Begrundelsen for at opretholde taktreguleringen og andre særlige ydelser for offentligt ansatte er at skabe en ligestilling med ansatte i det private arbejdsmarked, hvilket for tiden ikke er i overensstemmelse med de offentligt ansattes lønføring.

Finansminister *Heinesens* svar (14/4 77):

Ved overenskomstforlængelsesloven af 11. marts 1975 ændredes den procentvise dyrtidsregulering, som det store flertal af de offentligt ansatte havde, til en dyrtidsregulering med ensartede øre- eller kronebeløb pr. portion: 60 øre i timen eller omregnet til årligt beløb 1.248 kr. ved fuld normal beskæftigelse.

Samtidig bestemtes det at indføre en taktreguleringsordning for denne store gruppe af offentligt ansatte. Dens hovedindhold blev, at halvdelen af den konstaterede reststigning (»lønglidning«) på det private arbejdsmarked automatisk udloddedes til de offentligt ansatte. For så vidt angår den anden halvdel af reststigningen bestemtes det, at der skulle optages forhandling om dennes eventuelle udbetaling i forbindelse med overenskomstfornyelser. Der er således ikke tale om med taktreguleringsordningen automatisk at skabe en ligestilling for de offentligt ansatte med ansatte på det private arbejdsmarked, idet der tages konkret stilling til, hvorvidt udbetaling af den anden halvdel af reststigningen vil være rimelig. Jeg kan i samme forbindelse oplyse, at jeg ej heller er enig i den sidste del af spørgerens begrundelse, der henviser til »de offentligt ansattes lønføring«, som om der helt generelt kunne påvises en sådan. Jeg kan her indskrænke mig til at henvise til min besvarelse af det af spørgeren stillede spørgsmål nr. 100, i hvilken jeg tilbageviser en sådan påstand.

Da den anden halvdel af den konstaterede reststigning i den forløbne overenskomstperiode er indgået i forhandlingerne om fornyelse af